

Postanowienie z dnia 11 grudnia 2006 r.

I PK 197/06

Całej opłacie sądowej (art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) podlega skarga kasacyjna wniesiona w sprawie z zakresu prawa pracy, a rodzaj opłaty (podstawowa wynosząca 30 złotych lub stosunkowa wynosząca 5% wartości przedmiotu zaskarżenia) jest uzależniony od wartości przedmiotu sporu, określonej według reguł zawartych w art. 19 i następane k.p.c.

Sędzia SN Katarzyna Gonera.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 11 grudnia 2006 r. sprawy z powództwa Jana C. przeciwko Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej „W.” w M. o przywrócenie do pracy, na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 2 marca 2006 r. [...]

1. o d r z u c i ł skargę kasacyjną;
2. nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu stronie pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi wyrokiem z 2 marca 2006 r. [...] oddalił apelację powoda Jana C. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Zgierzu z 7 grudnia 2005 r. [...], oddalającego powództwo przeciwko Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej „W.” w M. o przywrócenie do pracy.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik powoda. Przytaczając podstawy kasacyjne, pełnomocnik skarżącego zarzucił nieważność postępowania z powodu pozbawienia powoda możliwości obrony swych praw. W uzasadnieniu podstaw kasacyjnych skarżący podniósł, że 2 marca 2006 r.

na godzinę 10³⁰ przed Sądem Okręgowym w Łodzi (Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) wyznaczony został termin rozprawy apelacyjnej w sprawie z powództwa Jana C. przeciwko Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej „W.” w M. Jednakże tego dnia od godziny 9³⁰ dostęp do budynku Sądu Okręgowego był wyłączony przez policję z powodu informacji o podłożeniu ładunku wybuchowego. Policja nie informowała o przewidywanym terminie zakończenia czynności sprawdzających. Powód wraz z pełnomocnikiem nie zostali wpuszczeni do budynku Sądu. Pełnomocnik skarżącego podniósł, że pomimo usprawiedliwionej absencji strony powodowej Sąd Okręgowy przeprowadził rozprawę bez jej udziału. Tym samym zachodzą przesłanki do zastosowania art. 379 pkt 5 k.p.c.

Pełnomocnik powoda wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na oczywiste przesłanki zaistnienia nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.).

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczono w skardze kasacyjnej na kwotę 75.600 zł. Od skargi kasacyjnej uiszczono opłatę sądową w kwocie 30 zł (znakami opłaty sądowej naklejonymi na oryginale skargi).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżony skargą kasacyjną wyrok został wydany 2 marca 2006 r., skargę kasacyjną wniesiono 12 maja 2006 r. Nie ulega zatem wątpliwości, że do skargi kasacyjnej stosuje się przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm., zwanej dalej ustawą o kosztach sądowych), co wynika z jej art. 149 ust. 1 w związku z art. 151, a także przepisy Kodeksu postępowania cywilnego po nowelizacji wprowadzonej ustawą o kosztach sądowych, w tym art. 130² k.p.c. Zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych, w sprawach z zakresu prawa pracy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 zł wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 zł, pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową. Opłatę stosunkową reguluje art. 13 ustawy o kosztach sądowych. Zgodnie z tym przepisem, opłatę sto-

sunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe, przy czym wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia. Z kolei według art. 18 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych, przepisy ustawy przewidujące pobranie opłaty od pozwu lub wniosku wszczynającego postępowanie w sprawie stosuje się również, między innymi, do opłaty od skargi kasacyjnej, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Treść przytoczonych przepisów prowadzi do wniosku, że całej opłacie sądowej (art. 18 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych) podlega skarga kasacyjna wniesiona w sprawie z zakresu prawa pracy, natomiast rodzaj opłaty (podstawowa wynosząca 30 zł lub stosunkowa wynosząca 5 % wartości przedmiotu zaskarżenia) jest uzależniony od wartości przedmiotu sporu, określonej według reguł zawartych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego (art. 19 i nast. k.p.c.). W rozpoznawanej sprawie (o przywrócenie do pracy) do określenia wartości przedmiotu sporu miał zastosowanie art. 23¹ k.p.c., zgodnie z którym w sprawach o roszczenia pracowników dotyczące nawiązania, istnienia lub rozwiązania stosunku pracy wartość przedmiotu sporu stanowi, przy umowach na czas określony - suma wynagrodzenia za pracę za okres sporny, lecz nie więcej niż za rok, a przy umowach na czas nieokreślony - za okres jednego roku.

Mając na uwadze, że powód otrzymywał miesięczne wynagrodzenie za pracę w kwocie 6.600 zł brutto [...], wartość przedmiotu sporu w rozpoznawanej sprawie, obliczoną według art. 23¹ k.p.c., stanowiła kwota 79.200 zł, czyli kwota przewyższająca 50.000 zł. Nawet gdyby do obliczenia wartości przedmiotu sporu przyjąć wynagrodzenie miesięczne netto, wynoszące 4.374 zł [...], wartość przedmiotu sporu wynosiłaby 52.488 zł, czyli ponad 50.000 zł. Sam skarżący wartość przedmiotu zaskarżenia określił w skardze kasacyjnej na kwotę 75.600 zł.

Wobec tego, że wartość przedmiotu sporu w rozpoznawanej sprawie od początku przewyższała kwotę 50.000 zł, skarga kasacyjna podlegała opłacie stosunkowej, zgodnie z treścią art. 35 ust. 1 zdanie drugie ustawy o kosztach sądowych. Tymczasem pełnomocnik skarżącego opłacił skargę kasacyjną znakami opłaty sądowej w kwocie 30 zł, odpowiadającej wysokości opłaty podstawowej. Skarga kasacyjna nie została zatem należycie opłacona. Skutki nieuiszczenia opłat od środków odwoławczych i środków zaskarżenia wnoszonych przez profesjonalnych pełnomocników określa art. 130² § 3 k.p.c., zgodnie z którym sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasa-

cyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego) podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia. W rozpoznawanej sprawie pełnomocnik skarżącego miał obowiązek uiścić - bez wezwania - opłatę w wysokości stosunkowej obliczonej od wskazanej przez siebie wartości przedmiotu zaskarżenia. Ustalenie wysokości należnej opłaty było prostą operacją arytmetyczną, ponieważ nie stanowi żadnego problemu wyliczenie 5 % od kwoty 75.600 zł.

Celem art. 130² § 3 k.p.c. jest zobowiązanie profesjonalnych pełnomocników stron do obliczenia i uiszczenia należnej od środka odwoławczego lub środka zaskarżenia opłaty w wysokości stałej lub stosunkowej bez wzywania o jej uiszczenie. Jeżeli zatem pismo zawierające środek zaskarżenia (w tym przypadku skargę kasacyjną) zostało opłacone tylko częściowo, to naruszony został obowiązek przewidziany tym przepisem i pismo takie podlegało odrzuceniu bez wzywania do uzupełnienia należnej opłaty sądowej. Stanowisko takie można uznać za utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2006 r., I CNP 48/06; z dnia 15 listopada 2006 r., V CZ 79/06; z dnia 6 lipca 2006 r., III CZ 35/06, z dnia 24 listopada 2006 r., III CZ 70/06).

Z tych przyczyn, na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 130² § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, nie obciążając powoda obowiązkiem zwrotu stronie pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym (art. 102 k.p.c.).

=====